

отъ скарлатина? Баща имъ бѣ на война, въ града ни единъ докторъ . . . Мама си има пакъ старата болка въ главата . . . Както видишъ, у насъ нѣма нищо радостно.

— Жалко за милитѣ дѣца, наистина жалко — каза вуйчото, като поклати глава и млъкна.

— Но нашиятъ милъ Филипъ сѣ внася животъ въ кѣщи, нели? — продължи той.

— Ахъ, Господи! — моятъ мжжъ — побърза да се оплаче Мара — ами че той по цѣлъ день не излиза изъ стаята си. Бърза да нареди дневника си изъ войната и да го приготви за печатъ. Ще го намѣришъ винаги въ стаята му — пуши и пише.

— Не, не — додаде Вѣрка — не можешъ го намѣри никакъвъ, вуйченце: цѣлъ потжналъ въ пушекъ и заровенъ въ книги.

— Не, това ще го поправимъ ние, дѣца — извика живо старецътъ. — Да се пуши, пуши — разбирамъ, но, моля ви се, — да сѣднешъ и да пишешъ . . . Казвамъ ви, че съмъ съгласенъ по цѣлъ день да ходя въ училище, но никакво писмо не написвамъ. А то да пишешъ цѣли книги — бррр! . . . Тръпки ме побиватъ. Тѣй, тѣй — сега чакъ разбрахъ, че трѣбва да си дойда, че вашиятъ еднокракъ вуйчо трѣбва да се върне при васъ и внесе животъ, и приказки и смѣхъ въ кѣщи. Нѣ — зетятъ писателъ — да уловишъ, че да го застрѣляшъ! Да, да, милички дѣца, ще си дойде вуйчо ви, ще си дойде, и колкото по-скоро, толкозъ по-добрѣ.

— Ахъ, тѣй, тѣй, мило вуйче! Двѣтѣ сестри се хвърлиха на врата му и чакъ не го събориха, за което стариятъ войникъ дигна бастуня и заплашително го размаха. Слѣдъ това тѣ се хвърлиха къмъ шапкитѣ си и се изправиха прѣдъ огледалото.